

- 2) Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego 2015/63 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do sytuacji, w której połączenie transgraniczne poprzez przejęcie instytucji działającej w danym państwie członkowskim przez jej spółkę dominującą z siedzibą w innym państwie członkowskim i wynikające z niego rozwiązanie owej przejętej instytucji nastąpiło w 2015 r., kiedy to ani krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ani fundusz krajowy nie zostały jeszcze formalnie przez owo pierwsze państwo członkowskie ustanowione, a składki nie zostały jeszcze obliczone.
- 3) Artykuł 104 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 należy interpretować w ten sposób, że instytucja mająca siedzibę w państwie członkowskim, która połączyła się poprzez przejęcie ze spółką dominującą mającą siedzibę w innym państwie członkowskim przed dniem, w którym została ustanowiona składka nadzwyczajna przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w pierwszym państwie członkowskim, nie jest zobowiązana do zapłaty tej składki.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-261/18) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie – Niewykonanie – Dyrektywa 85/337/EWG – Zezwolenie na budowę i budowa parku wiatrowego – Przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne – Brak uprzedniej oceny oddziaływania na środowisko – Obowiązek legalizacji – Artykuł 260 ust. 2 TFUE – Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej i ryczałtu)

(2020/C 10/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: M. Browne, G. Hodge i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez G. Gilmore, BL, J. Conolly'ego i G. Simonsa, SC)

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszelkich środków niezbędnych do wykonania wyroku z dnia 3 lipca 2008 r., Komisja/Irlandia (C-215/06, EU:C:2008:380), Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Od Irlandii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 5 000 000 EUR.
- 3) Od Irlandii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 15 000 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania wyroku z dnia 3 lipca 2008 r., Komisja/Irlandia (C-215/06, EU:C:2008:380).
- 4) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 240 z 9.7.2018.